

væsenet er Forretninger, der omfattede store Pengeudbetalinger, og derfor kunde man ikke lade ham staa med fuldkommen Frihed ligeoverfor disse Spørgsmaal, men han maatte have Krigsministerens Sanction. Det Gneste, der er opnaaet, er, at medens den tidligere Chef for Armeens Intendantur havde umiddelbar Afgang til Krigsministeren, er der nu imellem Chefen for Forplejningskorpset og Krigsministeren satlet en Kontorchef, en Departementschef og en Direktør; men at man derved skulde være kommen til en bedre Løsning, tror jeg ikke. Jeg tillader mig derfor at tro, at, naar man tager Ordningen af Sagen som et Principspørgsmaal — jeg skal slet ikke indlade mig paa Enkelthederne i Lovforslaget — vil det være ønskeligt at lade den høiere Administration af Intendanturvæsenet vende tilbage til Krigsministeriet. Naar det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgtreds (Evermoes) udtalte, at dermed behøvedes ikke absolut at sættes i Forbindelse en Ordning af Krigsministeriet, kan det være ganske rigtigt, men jeg maa dog tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, at der i forskellige Forslag, som vi behandle iaar, er gjort nogle Forsøg paa at faae en Ordning af Krigsministeriet. Ovis vi saaledes se hen til Lønningsforslagene for Embedsmændene i de forskellige Ministerier, vil det ses, at der er gjort et Forsøg paa at faae fastslaet Regler for de Officeres Stilling, som ere ansatte i Krigsministeriet. Der forlanges i det foreliggende Lovforslag en Kontorchef i Krigsministeriet, og gaa vi til Finantsloven, saa er der, om jeg hukter ret, forlangt Heste til Departementschefen, kort sagt, man har søgt at faae en løvbunden Ordning, hvad jeg maa anse for meget ønskeligt; men istedetfor at have disse Bestemmelser splittede paa mange Love, vilde det, synes mig, være heldigt at faae dem samlede i et enkelt Forslag. Altsaa, mit Ønske, hvad den overordnede Del af Forplejningskorpset angaar, er, at det vender tilbage til det Sted, hvor det efter min Mening hører hjemme, nemlig i Krigsministeriet, at der ved hver Generalkommando skal være som nu en Generalkommandointendantur, men som skal være fuldstændig underordnet Generalkommandoen, og endelig at der skal være Afdelingsintendanturer, og jeg skønner ikke, at dette i og for sig kan frembyde Vanskeligheder for Gjennemførelsen. Jeg erkjender med det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgtreds saavel som med den ærede sidste Aler, at det er i høj Grad ønskeligt, at Forplejningskorpsets Ordning bliver ført tilende saaledes, at Forplejningskorpsets Personale kan komme til at staa i Forhold til den Hærsordning, vi have faaet ved Loven af 25de Juli f. A., og jeg haaber, at naar Sagen kommer til Forhandling i

Udvalget, vil det lykkes der at komme til en Forstaelse, ogsaa ad den Vej, jeg har tilladt mig at antyde.

Evermoes: Jeg ønsker kun at gjøre et Par ganske korte Bemærkninger i Anledning af, hvad den høitagtede Krigsminister udtalte. Jeg har nemlig ikke draget mine Slutninger om Forholdet mellem Intendanturpersonalet og Officererne ubelukkende fra Afdelingerne. Jeg har haft Leilighed til saavel under Krigsforhold som under fredelige Forhold at staa til Tjeneste ved de overordnede Afdelinger, og mine Erfaringer skrive sig lige saameget og mere fra dem end fra Afdelingerne i Hæren, ved hvilke jeg har tilbragt den forholdsvis korteste Del af min Erfaringsstid. Digeledes skal jeg bemærke, at, naar jeg udtalte, at det ikke kom an paa Kjølen men paa Personen, og at jeg altid havde fundet, hvor jeg havde været, at der var et godt Forhold tilfæde i den af mig betegnede Retning, saa maa der ikke tillægges dette den Udtydning, som det forekom mig, at den høitærede Krigsminister lagde deri, at Regnskabsføreren ved Afdelingen i Reglen stod sig godt med de Vedkommende, som den høitærede Krigsminister udtrykte sig, fordi han raadede for Kassen og kunde vise en eller anden Billighed. Den høitærede Krigsminister veed jo meget godt, at det kan han ikke, da det er ulovligt. Naar den høitærede Minister udtalte, at man i alle fremmede Hære stræbte hen til en militær Organisation af Intendanturkorpset, er det vistnok rigtigt, at man i de fleste fremmede Hære søger at give det et vist militært Snit og navnlig at give Personerne Rang med Officerer, men der er jo et Spring fra at give dem Rang med Officerer og saa at gjøre dem til Officerer.

Krigsministeren (Rauffmann): Det glæder mig at høre, at det ærede Medlem, som nu talte, har haft Leilighed til selv at erfare, at Forholdet mellem Forplejningskorpsets Personale og Hærens Officerer har været godt saavel i Krigstid som i Fredstid, naar han skulde tale efter den Erfaring, han havde gjort. Jeg rettede mig i min forrige Udtalelse kun efter, hvad det ærede Medlem fremførte i sin Tale, og deraf fik jeg det bestemte Indtryk, at han nærmest kun omtalte Regnskabsførerne, ja jeg tror endogsaa, at han netop knyttede sine Bemærkninger til denne særlige Del af Intendanturkorpsets Tjeneste. At undertiden Forholdet til de Officerer, der forestaa den høiere Administration, kan blive lidt mere vanskeligt, ligger jo i Sagens Natur. Navnlig paa Krigstid stiller Hæren — og ikke mindst Officererne — ganske betydelige Fordringer